

— Защо намаза така стеблата на фиданките? попитахъ азъ.

— Така се мажатъ всѣка пролѣтъ и есень стеблата на всички фиданки, за да стане кората имъ гладка, т. е. да не се напуква, защото въ пукнатините на кората си снасятъ яйцата ябълчната пеперуда и всички други вредителни насекоми, чиито гжсеници изяждатъ листите и повръждатъ плодовете на овощките, отговори татко.

Прѣзъ лѣтото фиданките се разклониха и коронките имъ станаха китни, като босилякъ. Да имъ се ненагледаш! Подиръ нѣколко години тѣ израстоха буйно, укрѣпнаха и станаха голѣми овощни дръвчета. На слѣдната пролѣтъ тѣ се покриха съ цвѣтъ и отъ далечъ се виждаха като голѣмъ букетъ цвѣтя, обкръженъ отъ роякъ пчелици, дошли да се гощаватъ. Цвѣтовете скоро опадаха и на мѣстото имъ се появиха малки зелени топчета. Това бѣха първите плодове на нашите съ толкова трудъ и грижи отгледани фиданки! И съ каква неизказана радостъ ние ги посрѣгнахме! Пипахме ги съ прѣсти, миришихме ги и скачахме отъ радостъ. Цѣлата къща есна и се изпълни отъ радостни викове. Сестричето ми искаше да хрупне една ябълчица, но татко строго го изгледа и каза:

— Потрайте, дѣца, до есень, когато ябълките ще узрѣятъ! Зелените овощки сж горчиви, стипчиви и безвкусни, а най-главно тѣ сж вредни за здравето на чловѣка.

Ябълките малко-по малко порастоха и почнаха да се червенѣятъ и желтѣятъ. Като ги гледахме всѣки день, устните ни жадуваха и съ какво нетърпение очаквахме тяхното узрѣване!

Прѣзъ е-врий татко откъсна 10-на узрѣли ябълки и ни каза: